

KNIHA PRVÁ Z TRILÓGIE DUCHOVIA L'UDÍ

DUCH EMILY

JAMES FOX HIGGINS

ARAXON

KNIHA PRVÁ Z TRILÓGIE DUCHOVIA ĽUDÍ

DUCH EMILY

JAMES FOX HIGGINS

James Fox Higgins
Duch Emily

Vydavateľstvo Araxon, Košice
www.araxon.sk

Z anglického originálu *The Ghost of Emily* preložil Peter Pavlis-
ko.

Táto kniha ani žiadna jej časť nesmie byť reprodukováaná a šírená
v papierovej, elektronickej alebo inej podobe bez predchádzajú-
ceho písomného súhlasu vydavateľa.

Toto dielo je fikcia. Mená, osoby, miesta a príhody sú produktom
autorovej fantázie, alebo použité fiktívnym spôsobom. Akákoľ-
vek podobnosť so skutočnými osobami, organizáciami alebo
udalosťami je čisto náhodná.

Copyright © 2017 James Higgins
Translation © 2019 Peter Pavlisko
Cover Artwork © 2017 Leon Ernst
Všetky práva vyhradené.

ISBN 978-80-99935-02-1 (PDF)

Venované Vire,

pre jej statočnú a nekončiacu výpravu
za pravdou a dobrom.

Kapitola 1

OCELOVÝ NÁSTROJ sa v rukách chlapca chvel, kým jeho otec sedel za ním, v tichosti ho pozorujúc. Pohľadom zhora muž sledoval, ako sa líce jeho syna zmrštilo, keď chlapec zaškúlil, hádzuc uprený pohľad jedného hlboko sústredeného oka dole celou dĺžkou hlavne a ďaleko vpred do prítomia lesa.

Neprestajný cvrkot hmyzu, trilok vtákov a sykot prúdu ľadovej vody z čistinky pod ním sa začal pomaly vytrácať z mužovho sluchu. Všetko čo počul, bol nepravidelný, nervózny dych jeho syna, s tým ako presunul celú svoju pozornosť na chlapca, ktorý mal čoskoro zabiť svoj prvý úlovok. Položil obe silné dlane na synove plecia a jemne ich stlačil. Cítil, ako sa syn trochu uvoľnil.

Kým držal svoje dlane na chlapcových ramenách, zavrel oči a predstavil si, čo cíti jeho syn v tejto chvíli. Chcel to cítiť tiež. Nadýchol sa pomaly a pocítil nával chladného vetra prúdiaceho do jeho nozdier, narážajúceho proti stenám jeho lebky.

Syn sa nadýchol rovnako ako on, naplňajúc svoju hruď vzduchom tak chladným ako voda v potoku pod nimi. Muž cítil srdce svojho syna pulzovať v jeho krku a pleciah, s tým ako chlapec vyprázdnil svoje pľúca s prudkým výdychom vlažného, spotrebovaného vzduchu. Chlapcove ruky sa ustálili a jeho oko sa opäť zaostrilo na mrviacu sa chlpatú masu na druhej strane rokliny. Stlačil svaly svojho ľavého líca silnejšie, tisnúc svoje očné viečka k sebe, ako keby chcel donútiť svoje pravé oko, aby sa otvorilo a zaostrilo ešte viac.

Muž pozoroval svojho chlapca žmolit pažbu pušky a mohol vidieť, ako sa malé ruky začínajú opäť triasť. Tým, ako ticho sa ruky šmýkali, muž mohol tušiť, že chlapcove ruky sú vlhké a lepkavé, a že jeho šlachovité paže sú unavené váhou ťažkej starej pušky Lee-Enfield.

Chlapcov ukazovák zaujal pevné postavenie na železnom jazýčku, ktorý sa stácal von smerom k jeho cieľu. Hlaveň sa prestala chvieť, ako sa chlapec nadýchol ešte raz, tentokrát držiak vzduch v sebe. Otec napodobil jeho zadržaný dych v túžbe po úplnom zdieľaní tohto zážitku so svojím dieťaťom. Vycítil chlapcovu obavu zo stlačenia spúšte, vnímal naliehavosť hromadiacu sa v jeho tele.

Muž zavrel oči a siahol po svojich zmysloch. Vo svojej myslí mohol vidieť to, čo videl jeho chlapec. Mohol cítiť to, čo cítil jeho chlapec. Mohol vnímať čoraz žeravejšiu spúšť pod jeho trasúcim sa prstom.

Cíti, ako na neho spúšť volá.

Prosí ho, aby ju rozmliaždil.

Ale ešte nie, pomyslel si.

S tým ako chlapec trochu povolil spúšť, vzduch v jeho pľúcach sa zmenil na pichľavý a začínal páliť, ale on vydržal. Driek jeho zbrane sa začínal opäť málinko chvieť.

Muž otvoril oči, vydýchol a potom prehovoril jemne do ucha svojho syna: „Dýchaj, Gusko.“

Ako keby dostal povolenie, Gus nechal páliaci vzduch vyvaliť sa zo svojho nosa. Obaja videli náhly tanec horúceho vzduchu okolo nich podobný bielemu dymu z horiaceho dreva. Keď sa para stratila z očí, cieľ ostal tam, kde bol, s telom nahnutým k zemi a s mľaskajúcim rypákom poskakujúcim okolo malého trsu machom obrastenej zeminy.

Gus stlačil spúšť a ako sa prvé prenikavé prasknutie mechanizmu odrážalo pomedzi stromy, zviera zodvihlo hlavu v panike. Ale bolo už príliš neskoro.

Ako oštep z ruky mladého boha, guľka už presvišťala studeným vzduchom, zanechávajúc za sebou svetlo výbuchu a odparujúc pred sebou kvapôčky rosy vo svojej dráhe. Našla svoj cieľ a malý obláčik červenej hmly vyprskol do vzduchu a potom rovnako tak rýchlo zmizol s tým, ako sa nohy obrovskej kengury odlepili od zeme, keď ju strela zrazila na zem, drviac pod sebou lístie. Malá dierka vo svalnatom krku klokana otvorila priechod krvi, ktorá stekala dole kožuchom zvieratá a vsiakala sa do listnatej podstielky.

V okamihu keď Gus znova naplno otvoril svoje ľavé oko, krv už vytvorila drobný jarček pomedzi a ponad vyschnuté listy, zatáčajúci okolo náhodnej šišky a tarasiaci cestu náhodnému mravcovi. Muž mohol znova počuť hrmenie prúdu pod nimi a na moment mu pripadalo, že zvuk prichádzal z krvného riečišťa.

Jake Thorne zdvihol svoje ruky z Gusových ramien, len aby ich nechal znova dopadať v triumfálnom monotónnom rytme. „Pekná rana, Gus!“ Vyštveral sa na nohy a zdvihol pušku zo synových rúk. Gus sa usmial na neho a na svoju sestru, ktorá neďaleko ticho sedela chrptom opretá o strom. Usmiala sa na neho späť a potom si olízala pery, ako keby predvídala budúcu hostinu. „Poďte, deti,“ smial sa Jake, kým pomáhal Gusovi na nohy a kýval na Maisie.

Jake a Gus preskočili machom pokrytý spadnutý strom, ktorý im poslužil ako skrýša, a rozbehli sa nadol do plytkého údolia pred nimi, obaja horliví dosiahnuť svoju odmenu.

Jake sledoval Gusa bežať vopred a videl, že zúžitkoval výhodu adrenalínu prúdiaceho jeho vytiahnutými nohami. Gus sklzol na mokrých kôpkach hnijúcich listov pod svojimi topánkami, ako keby na nich surfoval dole do údolia a potom sa získanou hybnosťou prehupol do pohybu nahor smerom k svojej koristi. Jeho otec sa pre seba zasmial, kým sa za ním vliekol, manévrujúc obrysami krajiny opatrnejšie.

Jake dorazil k telu usmrtenej obete chvíľu po Gusovi, ktorý už kľačal vedľa nej. Na moment si pomyslel, že to vyzerá, ako keby sa Gus modlil, pretože kľačal v úctivej bázni.

Hnedý kožuch zvieratá sa mykal v oblasti nôh a ramien. Gusove ruky viseli vo vzduchu nad ním, nervózne, ako keby boli v strehu pred náhlym vzkriesením.

„Je mŕtvy, Gusko. Šklbanie čoskoro prestane. Bol to čistý zásah.“ Priložil prst na telo zvieratá, hneď vedľa rany. „Tvoja strela prešla krkom, rovno pod jeho lebkou, pozri. Musel byť mŕtvy skôr, než dopadol na zem. Dobrá práca, synak.“

Gus v tichosti priam žiaril. Pozrel sa dole na svoju obeť a položil ruky na jej rebrá. Jake napodobil tento pohyb a pocítil unikajúce teplo pod povrhom.

Jake započul stonanie, ktoré vydalo Gusove hladné brucho. Bolo to už týždeň, čo naposledy jedli nejakú čerstvú zverinu. Poslednou bol osamelý lesný tabon, ktorého Jake chytil vlastnými rukami a jedného večera upiekol nad ohňom. Bol to podvyživený moriak, ktorý určite strávil príliš mnoho dní unikaním pred dravcami nie tak rýchlymi ako Jake. Jeho mäso bolo tuhé a šlachovité a nezmierilo príliš súčasný hladomor, kváriaci túto malú rodinu. Okrem moriaka ich pokrmy tento týždeň tvorili červy a hmyz zo zeme, jedené za živa, občasné divé jahody alebo hrboľaté citróny, a rôzna zmes trpkochutiach listov.

Predošlý deň si Jake začal uvedomovať veľkého samca kengury, ktorý sa zatúlal do ich úžľabiny, potom čo zacítil jeho bobky, kým boli von zháňať potravu. Čas bol už príliš neskorý na lov, takže sa predčasne vrátili prespať a plánovali vstať pred svitaním, aby vyrazili po jeho stopách.

„Keď ho nájdeme, Gus, bude tvoj, aby si ho zabil,“ povedal Jake, ako svojho syna ukladal do kožušín pri ich otvorenom ohnisku.

„Môj? Prečo, ocko?“ Gus sa triasol vzrušením nad otcovým vyhlásením.

„Pretože zajtra budeš mať osem rokov, synak,“ Jake sa usmial, „a už si naozaj veľmi dobrý v strelbe na divé citróny.“ Žmurkol.

Gusova tvár sa začervenala rozpakmi, ale v útočisku červenej žiary z ohňa jeho otec nemohol vidieť, že sa rumení.

„Ako vieš, že sú moje narodeniny, ocko?“ opýtal sa Gus vážne.

Jake nič nepovedal. Len sa jednoducho potľapkal po vrecku svojich obnosených a zablatených nohavíc. Gus sa pozrel na obdĺžnikový obrys viditeľný pod hrubou látkou a usmial sa.

„Budem aj ja raz vedieť písať ako ty, ocko?“

Jakov úsmev potemnel. „Jedného dňa, synak, ale zajtra dosiahneš svoj prvý úlovok.“ Pretiahol kožušiny cez synovu hrud, pobozkal ho na čelo a potom sa postavil. Maisie už spala, tíško chrápajúc z opačného konca veľkej strakatej prikrývky, ktorá pokrývala obe deti. Bola to nahodilo zošitá sieť nepravidelných kožušínok, prišitých na pružnú a pórovitú látku zo starej nemocničnej prikrývky – kedysi bielej, teraz fľakato hnedej – pripevnenej k vnútornej strane kúskov koží z líšky, kozy a kengury. Jake vedel, že Gus sa cíti bezpečne pod huňou, ako keby hrubé kožušiny tvorili nepreniknuteľný štít, zvlášť keď ju on sám na nich takto natiahol. Pod jej váhou a v teplej žiari ohňa, so svojím otcom po boku a ukrytý pod strechou starej stodoly, Gus spal dobre každú noc.

Jake išiel, aby sa postaral o oheň, ale Gus na neho jemne zavolať. „Ocko...“

„Áno, synu?“

„Strieľam len nahnité citróny,“ zašepkal nevinne.

Jake sa nečujne zachichotal a potom s úsmevom povedal, „ja viem, miláčik. Je čas ísť spať. Zajtra budeš môcť loviť.“

Gus sa pokúsil udržať oči otvorené, ale pod tlakom svojho veľikánskeho úsmevu a narastajúcej neostroti videnia bolo ľahšie ich proste zavrieť a spať.

Teraz, pred telom svojej prvej skolenej obeť, Gus kľučal s ďalším takýmto veľikánskym úsmevom, odzrkadľujúc

pýchu svojho otca, ktorý sa na neho díval s úžasom. Kožušina pod ich rukami bola teraz už studená, ale keď Jake položil svoju ruku na synovu, cítil, že malé prsty pulzujú spaľujúcim teplom Gusovej vlastnej krvi, ktorá vírila jeho telom.

„Je príliš veľký na to, aby sme ho ťahali hore kopcom do stodoly, takže ho budeme musieť narezať tu. Pôjdeme dole prúdom po môj batoh a zavoláme si na pomoc Mais...“ Jake podržal meno svojej dcéry medzi zubami, kým hlavou krútil dookola všetkými smermi. „Kde máš sestru?“ opýtal sa bez toho, aby očakával odpoveď. Vyskočil na nohy a rozbehol sa naprieč údolím. „Poď, Gus!“ zakričal späť.

Gus poslúchol a pustil sa za otcom. Keď Jake dosiahol spadnutý strom, neprestal bežať. Otočil hlavou doprava, aby mrkol na strom, o ktorý sa predtým Maisie opierala, ale tento pohyb bol skôr formalita, pretože už vedel, že tam nebude.

Tisnúc oboma rukami pušku, z ktorej jeho syn len pred chvíľou strieľal, bez prerušenia behu pokrčil kolená a s explóziou toku krvi do členkov, kolien a stehien sa prešvihol ponad brvno jediným skokom a pristál na strmej opačnej strane vyvýšeniny. Začal rýchlo kľzať dole jej svahom, berúc so sebou listy a malé vetvičky. Jeho oči ani na okamih neopustili trblietanie riečky pred ním, kým jeho pravá ruka prekĺzla vpred popri pažbe pušky a prudko potiahla späť jej záver s ukrutným cvaknutím, vyhadzujúc prázdnu nábojnicu na zem.

Gus sa štvál za ním, ale ešte len prekonal brvno, vo chvíli keď už Jakove nohy dosiahli pevnú, rovnú zem pod ním a blesku rýchlo prešli do šprintu.

Ako sa Jake blížil k čistinke, jeho najhoršie predtuchy sa zhmotnili, keď uvidel postavu ženy sediacej v podrepe vedľa Maisie, usmievajúcej sa a odčesávajúcej pramene vlasov z jej tváre. Jake začul, ako sa jeho dcéra chichotá, vo chvíli keď preskočil posledné hústie a s hlasným šuchotom pokľakol do streleckého postoja na okruhliakoch riečneho brehu.

„STOJ... ODSŤÚP!“ vyplňul tie slová s takou zbesilosťou, až telo Maisie nadskočilo do vzduchu, kde sa otočilo tak, aby pristála tvárou k nemu. Jej ruky vyleteli nahor k jej ušiam, krv jej zmizla z tváre a začala vzlykať od ľaku pri pohľade na obraz svojho otca mieriaceho puškou jej smerom.

Žena sa nepohla, len presunula ruku na Maisine rameno a pokojne k nej prehovorila. „To je v poriadku zlatko, to je len ocko.“

„ODSŤÚP OD MOJEJ DCÉRY!“ zreval Jake, zodvihol sa na nohy a kráčal rozvážne smerom k nej.

Postavila sa, ako keby ho kopírovala, a ustúpila o krok stranou, preč od Maisie.

„Ocko... nestrieľaj! To je... to je mama. Vrátila sa!“

Jakov krok nezakolísal, keď postupoval priamo smerom k žene. K žene, ktorá bola obrazom Emily, jeho ženy.

Stála vzpriamená v dlhých zelených šatách, ktoré mala oblečené počas ich svadobného dňa. Pozerala sa priamo na neho, keď k nej došiel a ústie svojej pušky priložil výhražne do stredu jej čela. Maisie zvreskla.

„Maisie,“ odvrkol bez toho, aby spustil oko z tváre Emily, „utekaj k línii stromov, nájdi svojho brata! Nájdi ho a skryte sa. HNEĎ!“ Jeho posledné slovo bolo šteknutím.

Maisine oči sa zahalili slzami a jej tvár sa začervenala, ako sa pustila do chabého behu k lesu, potkýnajúc sa na veľkých okruhliakoch pod jej nohami a obzerajúc sa späť ponad plece každých pár krokov. Čoskoro začala nariekať, no jej tragická hystéria sa stretla s objatím jej väčšieho brata, ktorý ju zachytil, keď zakopla na posledných kameňoch predtým, než sa terén zmenil na lístie a mach v tieni stromov.

Gus ochranársky držal svoju sestričku a škúľil, aby sa pokúsil zistiť, čo sa deje tam vpredu, v žiari slnečného svetla, ktoré zalievalo kamenistú čistinu.

„Gusko...“ naliehala Maisie medzi vzlykmi, „to je mama!“

„Č-čože?!“ vyhrkol Gus.

Než to stihla zopakovať, Jakov hlas preťal vzduch. „Gus! Vezmi svoju sestru a bež! Bežte a schovajte sa! Nepozerajte sa späť! OKAMŽITE!“

Deti bežali tak rýchlo, ako len mohli, Gus ani na chvíľu nepustil ruku svojej sestry a nedovolil jej zaostať vzadu.

Jake stál ticho, so špičkou pušky naďalej pevne proti čelu Emily. Jeho tvár bola červená od zúrivosti, v kútiku oka sa mu tvorila osamelá slza a jeho dlhá, čierna brada zakrývala jeho trasúce sa pery.

„Džejkí...“ zašepkala.

„Nevolaj ma tak!“ utrhol sa na ňu, tlačiac trochu vpred, cítiac, ako sa jej hlava trochu podvolila.

„Jake, môžeš tú zbraň odložiť, vieš, ako to chodí.“

Upriamil pohľad na koniec pušky, nedovoliac svojim očiam zablúdiť na jej tvár. Na rozmazanom pozadí svojho pohľadu si všimol jej líčne kosti a hebkosť jej žltých vlasov. Trhlo to s ním, zovrel pušku vo svojich dlaniach tvrdsie a zaostril na miesto na hlavni zbrane bližšie k jeho rukám.

„Neublížiš mi, Jake. Odlož tú pušku.“ Jej ruka sa zdvihla a zľahka pristála na vrchu hlavne, tesne nad jeho ľavou rukou, ktorou podopieral pažbu. Ako jemne zatlačila nadol, zmiernil svoj odpor a predné mieridlá pušky sa zviezli oblúkom nadol jej torzom, pod jej nohy, na kamenie medzi nimi.

Keď odťahovala svoju ruku, koncom prsta sa otrela o jeho prst a on odskočil späť, ako keby medzi nimi preskočil náhly elektrický výboj.

„Jake, musíme sa porozprávať o deťoch, o ich budúcnosti. Ako dlho ich ešte chceš vystavovať tomuto životu tu vonku? Je tu niečo lepšie, čo na vás čaká!“

Zatriasol hlavou a pozrel sa nadol, vidiac trblietanie povrchu vody valiacej sa za ňou a zhromažďujúcu všetku svoju vôľu k tomu, aby sa nepozrel nahor na jej tvár.

„Jake, pozri sa na mňa!“

„NIE!“ vykrikol, jeho tvár sa opäť začervenala a osamotená slza sa skotúľala dolu jeho lícom, kým puška v jeho rukách sa triasla.

Spravila krok smerom k nemu.

Heglo ním späť, trhol puškou k oblohe, zachytil ju ľavou rukou a zamieril znova priamo na hlavu Emily. Tentokrát ho ale jeho oči zradili a ich ohnisko preťalo jej tvár. Jeho zreničky sa so zmätkom rozšírili.

Uvidel pred sebou svoju ženu, ligot jej prísnych modrých očí, bezodnú čerň ich stredov. Vánok znenazdania zavial čistinou a jej zlaté vlasy preleteli popred jej tvár. Zodvihla ruku a odpratala zablúdený prameň za svoje ucho, pohyb pre Jaka dôverne známy a neznesiteľne trúchlivý.

Rozšírenie jej úsmevu, ktoré nasledovalo, zlomilo Jakovu strnulosť, vzhopil sa a mierne sa naklonil vpred, presunul svoj úchop pažby pušky a pevne zatvoril ľavé oko, aby druhým zamieril.

„Jake, nemôžeš mi ublížiť. Neurobiš to,“ opakovala s trochou smiechu, takmer blahosklonne.

Opäť sa zdvihol vietor a jeho chlad priniesol úrodu husej kože na Jakovom krku. Emiline vlasy za ňou divoko zaviali a Jakovi sa pri pohľade na to v krku urobila hrča.

Jeho oči skĺzli nadol po krivke jej krku, cez jej špicaté plece, potom sa vrátili po jej kľúčnej kosti. Zelené šaty, ktoré tak dobre poznal, vyzerali úplne nové. Jeho ruky si pamätali pocit tej látky. Jeho hrud' si pamätala jej teplo posledný krát, keď ich mala oblečené. Slza spadla z jeho ľavého oka, ale zvuk jej dopadu na zem sa stratil v pridusenom hrmote potoka a narastajúcom tlkote jeho vlastného srdca v jeho ušných bubienkoch.

Druhá slza odpadla z jeho pravého oka, keď sa jeho pohľad dvihol k jej špicatej brade a zachytil sýtosť jej ružových pier.

Ďalší poryv vetra vychýlil tretiu slzu z jej dráhy a na stranu jeho nosa. Potom hustý mrak zatienil slnečné svetlo okolo nich, a trblietanie od vlniaceho sa zrkadla vody razom prestalo. Tam v tieni uvidel tvár svojej ženy a bola mu pripomenutá jej súčasná povaha.

Žiaden tieň na nej neležal.

Kým sa svet okolo nich ponoril do pochmurnej šedi tlmeného a rozptýleného svetla, ona stála svietiaci, v plnom jase: nepo-
hasnutá, neubúdajúca. Odrazu si spomenul na všetko a jeho chvílková opilosť pri pohľade na svoju milovanú sa vyparila do úplnej triezvosti.

„Nie. Máš pravdu,“ zavrčal, povoľujúc svoj strelecký postoj. Slzy mu stekali voľne lícami a jeho oči ostali pripnuté na tých jej.

Jej tvár zmäkla súcitom, potom hrôzou, pretože tak rýchlo, ako jeho puška dosiahla pohov pozdĺž jeho pravej nohy, švihol muškou prudko nahor, jej ústie sa zarylo do mäkkej kože pod jeho vlastnou bradou a svoj palec premiestnil na spúšť. Emily spravila krok vzad a pozdvihla ruky v póze vzdávania sa. „Jake!“ zalapala po dychu.

„Máš pravdu. Nemôžem ti ublížiť. Ale môžem ukončiť seba!“ zakričal, „a ak zomriem, prídeš o všetko!“

„V poriadku, Jake! Len prestaň!“ zastonala, ustupujúc k vode za sebou.

„JA TO UROBÍM, EMILY! ZABIJEM SA! ČO BUDEŠ ROBIŤ POTOM!?“

„Prosím... nie!“

„POTOM ODÍŤ! VYPADNI ODTIAĽTO A NEVRACAJ SA!“ zahrnel.

Emily ustúpila o niekoľko ďalších krokov, potom sa s unave-
ným poklesom ramien otočila a vykročila do ľadovej vody potoka, bez akéhokoľvek náznaku cuknutia, a zmizla v lese na druhom brehu. Jake sledoval, ako odchádza z dohľadu, ako jej mäkká žiara slabne a scvrkáva sa, kým nebola úplne zakrytá cédrami a borovicami v zahaľujúcej temnote večera.

Stál bez pohybu, kým ho náhly úder blesku nevrátil späť k uvedomeniu si pušky, ktorú držal proti svojej brade. S tým, ako sa záblesk svetla odrazil od vodného prúdu pred ním a prvé kvapky začali skrápať kamene pod jeho nohami, spustil pušku do vodorovnej polohy, potiahol záver a vrátil sa k línii stromov, aby pohľadal svoje deti.

Žiadna nábojnica na kamene nedopadla. Po smrteľnej rane cez krk Gusovho klokana si Jake už nenašiel čas znova nabiť.

Kapitola 2

TENKÁ ČEPEL svetla sa zarezala do čierno-čiernej temnoty trezora. Ako sa Marcus Hamlin zaprel do dverí na ich velikánskych pántoch, čepeľ sa rozšírila a postupne zaplnila miestnosť žltým svetlom vrhaným z predizby. Usmial sa zo široka pri pohľade na svoje dokončené veľdielo.

„Knihy?“ opýtal sa Richard, ktorý vyzeral viac než len trochu zarazený.

„Áno,“ oznámil Marcus, nedbajúc na žiadne možné dôvody, pre ktoré by sa to dalo považovať za pochabé.

Keď sa dvadsaťpäť centimetrov hrubé dvere otvorili, Marcus vkročil do tienistého trezora a zapol svetlo, hrejivo vábiac Richarda, aby ho nasledoval. S tým, ako sa žiarivky rozsvietili, Marcus samovoľne prešiel prstami po chrbtoch kníh bezchybne zarovnaných na najbližšej polici. Zhlboka vdýchol vzduch, užívajúc si zmyslovú rozkoš so silnou príchuťou škorice a ďalších nepomenovateľných korení, ktoré táto miestnosť vydala potom, čo bola tak dlho zatvorená. Knihy boli čisté, usporiadané abecedne podľa kategórií, a boli nedotknuté vonkajším vzduchom, vlhkosťou alebo svetlom v bezpečnom útočisku, v ktorom teraz prebývali.

„To je... to je hromada kníh, Marcus,“ mrmlal Richard, keď si dal na nos svoje okuliare a pristúpil k polici. Svižne sa presúval miestnosťou, skúmajúc názvy kníh a mená autorov. „To sú *všetko* vedecké knihy?“

„É... prevažne. Nie všetky obory sú pokryté, samozrejme, ale dal som si celkom záležať na tom, aby som získal kompletný sortiment rozhodujúcich moderných prác z fyziky, neurológie, lingvistiky, astronómie a kozmológie, mikrobiológie, a príbuzných oborov. A je tu tiež celkom dosť filozofie.“

„Vidím. Dúfam, že nielen všetko to objektivistické smetie, o ktorom si toľko rozprával.“

Marcus sa zasmial a zvolil neskočiť na túto návnadu. „Niečo z toho tam je. Ale to nie je všetko. V skutočnosti tam je aj dosť vedeckej fantastiky. Všetko to nájdeš dole vzadu,“ Marcus pozrel na Richardovu tvár, očakávajúc – a dostávajúc – zdvihnuté obočie a úškrn, ktorý mu pripomenul Richardov odpor voči vedeckofantastickým románom. Marcus sa zasmial. „Tak, len ti hovorím, kde ich nájdeš... ak by si niekedy... och, zabudni na to!“

Richard pokračoval vo svojej prehliadke a urobil krok vzad od regálu, ktorý práve skúmal. „Dostal by si sa do problémov, keby si niektoré z týchto kníh mal doma na univerzite, vieš o tom?“

„Áno, to je z polovice pointa toho celého. Ak Vredy chcú páliť vedomosti vo svojich rituáloch kultu popierajúceho skutočnosť, nech sa páči, ale niekto musí zabezpečiť, aby tieto práce zostali uchránené.“

„Koľko-krát to musím...?“ Richard si povzdychol a zasunul dva prsty pod svoje okuliare, aby si pretrel oči, „vyslovuje sa to *Vpred*, Marcus. Tejto skratke dávajú prednosť.“

„Je mi jedno, čomu dávajú prednosť, Richard. *Vedci pre Rozvoj Etickej Debaty*? Skratka je V, R, E, D, pretože predložka do skratky nepatrí. *Vred!*“

„Myslia to dobre.“

„Prd a nie dobre. Otvor oči. Stiahli skoro všetky dôkazmi podložené články a knihy o IQ z vedeckej knižnice! Prečo? Pretože pravda o rozdieloch medzi rasami a pohlaviami zraňuje ich pocity?“

„No, oni by namietali, že rasa je len spoločenský konštrukt.“

„Vedel si... naozaj ideme toto teraz riešiť?“

„Len sa snažím vyjadriť protiargument, vieš, v záujme vedy.“

„Richard, vyjadruješ argument, o ktorom vieš, že je mylný.

Oni pália knihy od Aristotela, Riči!“

„Bolo to len *jedno* pálenie kníh a sám dobre vieš, že to nebol Vpred, kto to urobil. Len nejakí našťvaní študenti, ktorí chceli vyjadriť svoj názor. Pozbierali knihy zo smetiaka a trošku sa... rozvášnili. Je to vysoká škola, spomínaš si? Deti budú deťmi!“

„Tak, Vred možno nebol za pálením, ale boli to naisto oni, kto zostavil čiernu listinu.“

„To je pravda.“

„Takže mi prepáč, Richard, ak mi je ukradnuté, či by ma niektoré z mojich kníh tu dostali do problémov na *Bostonskom Inštitúte Vedeckého Výskumu*.“

„Ako to môžeš takto povedať, Marcus? Inštitút k nám bol vždy dobrý. Bol si tam skoro desať rokov a len chvíľu si preč na akejsi výprave a už rozprávaš, ako keby si to miesto nenávidel.“

Marcus sa zhlboka nadýchol a preskúmal svoje myšlienky. Bol nenávisťný? Nie. Bol nahnevany? Áno. „Žiaden Inštitút nie je, Riči. Je to len zopár budov. To čo je, sme ja a ty, učiteľský zbor, výskumní pracovníci, študenti. Akákoľvek abstrakcia, ako napríklad ten tvoj Inštitút, existuje len ako dohoda medzi nimi.“

„*Môj* Inštitút? Ohromné, Marcus. Nevieam, čo sa s tebou stalo. Predtým si si to miesto vážil.“

„Nie, vážil som si teba. *Vážim* si teba. Vážil som si aj študentov. Ale časy sa zmenili. Kedy si naposledy videl skutočne zvedavú hlavu prejsť tými dverami? Pred piatimi rokmi? Šiestimi?“

„Iste, študenti sú čím ďalej tým slabší. Ale z toho viním spoločnosť. Pozri sa na ten neporiadok, v akom sa táto krajina nachádza. Pozri sa na toho trkvasa v Bielom dome. Nemôžem uveriť, že bol zvolený opäť.“

„Mne sa páči.“

„Ha! Ako inak. Niekedy si myslím, že máš opačný názor len pre tú srandu, Marcus.“

„A ja si niekedy myslím, že si solipsista, Richard.“

Dvaja muži sa spoločne zasmiali. Marcus dúfal, že neranil Richardove pocity, aj keď myslel vážne, čo povedal. Domnieval sa, že Richard cítil presne to isté.

„Ale čo práca, ktorú robíme na Inštitúte, Marcus? Odvádza me skvelú prácu. To predsa *vieš!* Bol si tam od kedy, dvetisíc-desať?“

Marcus prikývol.

„Takže si tam bol desať rokov, a ja som si *istý*, že nielen kvôli výplatnej páske. Pokúšame sa prinášať osoh celému ľudstvu vedomosťami, to je účelom vedeckého výskumu, všakže?“

„Verím, že môžem ľudstvu lepšie poslúžiť v tomto súkromnom podniku,“ konštatoval Marcus bez emócií.

„Hovno!“ zakričal Richard. „To nedáva zmysel, aby si kráľovsky zarábala *a zároveň* bol k prospechu ľudstva. Každý dolár, ktorý zarobíš, je dolár ukradnutý nejakému biednemu chudasovi, ktorý nedostal také príležitosti ako ty.“

„Mám tu aj knihy o Rakúskej ekonomickej škole, keby si si chcel doplniť vzdelanie predtým, než vyvrátim tvoje tvrdenie,“ povedal Marcus s úškrnom.

Richard znova siahol pod svoje okuliare a zatlačil prstami do kútikov svojich očí.

„Si v poriadku, Riči?“

„Som len unavený, Marcus. Zobudil si ma na brieždení, cestovali sme celé ráno z Bostonu až sem. Doviedol si ma do tohto podzemia, a ja som netušil čo čakať za tamtými dverami. Ale... knihy? Koľko ich tu vlastne je?“

„Okolo desiat tisíc. Nemal som čas roztriediť poslednú várku, pretože som tu nebol, keď ju doručili. Poukladal ich za mňa zriadenec. Mohlo by to teraz už byť bližšie k dvanásť.“

„Väčšina z nich vyzerá úplne nová. Ako si si to mohol dovoliť?“

Marcus nutkavo mrkol na dvere. Hore od schodov bolo počuť tlmený hluk motora limuzíny, ktorá na nich čakala.

„Ach...“ Richard vyceril zuby, „tvoj *dobrodinec*? Ponúkol ti preddavok, všakže?“

„Dar, v skutočnosti. A neviem, či to je *on*.“

„Naozaj, Marcus, toto je šialené. Berieš veľké šeky od zamestnávateľov, ktorých si ešte ani nestretol, za robotu, ktorú ti ešte ani neprezradili! Všetky svoje peniaze míňaš za knihy v trezore, práve v New Yorku, zo všetkých možných miest,“ Richard urobil prestávku vo svojej malej tiráde, aby sa opýtal, „prečo New York, mimochodom?“

„New York je domov.“

Richard privrel oči, neuspokojený odpoveďou, ale pokračoval. „Zriekol si sa doživotného postu na jednej z najprestížnejších univerzít sveta a vláčiš ma naprieč krajinou v limuzíne, za ktorú platí niekto iný! Marcus, čo sa tu, dopekla, deje?“

Marcus vykročil do predsiene trezora, prešiel popri niekoľkých ďalších uzamknutých trezorových vrátach, pritiahol dvere hlavného vchodu a zavrel ich. Hrnot limuzíny hore stíchol. Otočil sa k Richardovi a ticho prehovoril: „Riči, toto je moja šanca dokázať niečo skutočne veľké. Pamätáš si moju hypotézu o genetických dátových tokoch?“

„Áno, isteže. Chcel si preskúmať aplikáciu genetických dátových tokov na syntetické kognitívne pole za účelom vytvorenia adaptívnej výpočtovej infraštruktúry...“

„Požičať si princípy z ľudskej mysle na to, aby sa vytvorila neľudská, ale snáď nemenej uvedomelá myseľ! Úplne správne.“

„Takže táto tvoja nová práca je vývoj umelej inteligencie?“

„No, nepovedali to takto priamo. Ale pamätáš si, prečo školská rada odmietla moju hypotézu pre moje PhD?“

„Pamätám si až príliš dobre. Som tvoj supervízor, ako vieš.“

„Povedali *príliš nebezpečné, príliš predčasné,*“ zdôraznil Marcus opovržlivo.

„Tak, nie presne doslova, ale k tomu to smerovalo. Ale čo ťa primálo myslieť si, že budeš môcť rozvinúť tieto nápady v tomto novom zamestnaní?“

„Toto.“ Marcus siahol do vrečka svojho tvídového kabátu a vytiahol von zhúžvaný kus papiera. Podal ho Richardovi.

„*Drahý Marcus,*“ čítal Richard nahlas, „*už nejaký čas sledujem Vašu prácu a viem, že Vám nedovolia dosiahnuť zlato. Mám rozpracované niečo, čomu by Vaša osoba veľmi prospela, a samozrejme by sa zariadilo, aby to veľmi prospelo aj Vám.*“

Chcem, aby ste vedeli, že Vaše nápady možno sú 'príliš nebezpečné a príliš predčasné pre tých, ktorí v súčasnosti podpisujú Vaše výplaty, ale pre mňa a pre Projekt Daidalos sú nedoceneniteľné a ich čas je práve TERAZ.

Pošlem za Vami môjho náborového riaditeľa, aby Vás navštívil a objasnil trochu viac, ale nateraz prosím prijmite priložený šek na 15.000 dolárov. Toto nie je preddavok na mzdu a neviažu sa na to žiadne podmienky. Toto je môj osobný dar za Vašu skvelú prácu. Dúfam, že sa stanete súčasťou tímu, ktorý práve dávam dohromady, a že budeme môcť dať voľný priebeh Vaším schopnostiam, ale – aj keby nie – chcem, aby ste použili tieto peniaze na čokoľvek, čo VY považujete za najlepšiu investíciu pre budúcnosť ľudstva – nie čo považujú za najlepšie Vaši kolegovia. S úctou, E.“

Marcus pozoroval Richarda s očakávaním. Po dlhšom tichu Richard nakoniec vrátil papier späť a dal si dole okuliare, aby mohol očistiť ich sklá o svoj rukáv. „Pätnásťtisíc dolárov?! Ako dar? Kto do pekla je táto osoba?“

„Neviem. Ale šek mi banka preplatila.“

„Čo si zaňho kúpil... och.“ Richard sa rozhladol po knihách, „posledná várka, he?“

Marcus s úsmevom prikývol.

„Dobre, ak ti vedia dávať takéto darčeky, mali by ti radšej platiť prekliato dobre za to, aby si sa vzdal svojej doživotnej renty.“

„To budú.“

„Marcus, nevrav mi, že si podpísal zmluvu bez toho, aby si sa vôbec stretol s tým pánom... alebo s pani... alebo s kým.“

„Zmluvu som už podpísal. Ale stretol som sa s náborovou riaditeľkou Projektu Daidalos. Prišla za mnou do kancelárie, na univerzitnej pôde.“

„A?“

„A bola okúzľujúca. Angličanka. Veľmi nóbl prízvuk aj oblečenie. Povedala mi, čo mohla, a potom predostrela ponuku.“

„Tá bola?“

Marcus sa zasmial v pokuse o zatajenie svojho nepohodlia z toho, že musí byť tajnostkársky. „To bohužiaľ nesmiem prezradiť.“

Richard sa zaškľabil, zjavne dotknutý, potom si nasadil späť okuliare a pokračoval v prezeraní kníh.

Marcus sa vrátil v duchu k tomu dňu, keď Angeli prišla do jeho kancelárie s tou čiastočne objasnenou ponukou z Projektu Daidalos. Mal tak veľa otázok, ktoré sa jej chcel opýtať, ale bez zaváhania mu povedala, v jej bezchybnej výslovnosti:

„Neexistuje žiadna technická otázka, ktorú by som teraz mohla zodpovedať, doktor Hamlin. Čo vám povedať môžem, je toto: náš CEO, osoba, ktorá napísala ten dopis, si osobne vybrala iba sedemdesiatpäť vedcov z celého sveta pre pozíciu vo výskumných laboratóriách *Daidalos*.

Zariadenie je odľahlé, ak prijmete ponuku, budete žiť na mieste. Nebudete môcť odísť, s výnimkou jedného víkendu každých šesť mesiacov, ak si to budete želať.

Financovanie vášho výskumu bude prakticky neobmedzené. Akonáhle budete v tíme, budete mať úplnú samostatnosť a prístup k zvyšku tímu. Nikto výskumu nešéfuje, každý má slobodu

bádať svojimi vlastnými cestami alebo pracovať spolu. Súťaživosť medzi tímami je povzbudzovaná. Jediným obmedzením je zameranie vašej pozície.“

„A čo by bolo mojou pozíciou?“ prerušil ju Marcus.

„To vám nemôžem povedať. Ale môžem vám sľúbiť, že nikto nebude vašu pozíciu vidieť ako *príliš nebezpečnú* alebo *príliš predčasnú*,“ odpovedala so zasväteným pohľadom.

Marcus vedel, čo to znamená, takže nepovedal nič, nakoľko nechcel vytvoriť žiadnu príležitosť pre túto ženu, aby mohla zmeniť názor a stiahnuť túto pracovnú ponuku.

„Pre čas medzi skúmaním budete mať najpohodľnejšie možné bývanie, ako aj zábavu, najlepšie jedlo, aké kde majú, a kopolu rovnako zmýšľajúcich vedcov, s ktorými sa budete môcť socializovať. K dispozícii bude priateľský personál hotela, ktorý sa už k projektu zaviazal rovnakým spôsobom.

Areál je rozľahlý, pokojný a nádherný. Nemôžem vám povedať, kde sa nachádza. Nebudete ho vedieť nájsť alebo opustiť bez sprievodu. Je to tajné miesto. Keď už tam raz budete a zistíte, na prácu akej povahy sa idete podujat', pochopíte, *prečo* to musí byť také tajné.“

Marcus už ale poznal povahu práce a pochopil dôvody jej tajnosti. Čomu nerozumel, bolo to šťastie, že sa pred ním zjavil takýto dobrodinec, ktorý ho zachráni pred bezútešnou prázdnotou akademickej sféry, ktorá ho pohlcovala.

„Zvolíte si vlastný pracovný čas. Boli ste vybratý na základe vašej inteligencie, vášho prínosu vede a vášho charakteru. Váš zamestnávateľ dopredu vie, že nie ste ten typ zamestnanca, čo potrebuje dozor. Budete pracovať vtedy, keď budete môcť byť produktívny a budete odychovať, keď nie.

Plat budete mať päťdesiat tisíc dolárov mesačne, ale nedostanete sa k nemu skôr, než bude projekt dokončený, alebo sa rozhodnete Projekt Daidalos opustiť. V každom prípade vám váš účet bude odovzdaný bezodkladne v najbezpečnejšej možnej for-

me, podľa vášho výberu. A – samozrejme – všetky vaše výdavky budú platené a všetky vaše potreby naplnené, kým budete u nás prebývať.“

Ohromná suma ponúkaných peňazí bola príliš pre Marcusa, než aby ju dokázal spracovať v čírom vzrušení, ktoré zažíval pri vstrebávaní tejto ponuky. *Päťdesiatitisíc za rok*, pomyslel si Marcus, *je chatrné ale férové, keď sa vezmú do úvahy ostatné podmienky ponuky a to, že by to bolo navyše k neobmedzenému výskumnému rozpočtu*. Vo svojej mysli už dávno súhlasil. „Kolko mesiacov očakávate, že bude projekt trvať?“

„Roky, doktor Hamlin. Očakávame, že projekt bude trvať roky. Čím menej tým lepšie, ale nie je to malé podujatie, dokonca ani s vynaliezavosťou najlepšieho vedeckého tímu na zemi a izoláciou od verejnej mienky.“

Čo táto žena vravela, dávalo Marcusovi veľa zmyslu. Ona a záhadný zamestnávateľ, ktorého zastupovala, vyzerali, že bezo zbytku rozumejú tomu, čo ho poháňa. Buď ho skutočne zblízka sledovali, alebo po prvýkrát vo svojom živote nebol na svete sám.

„Budem sa musieť vzdať doživotnej renty a moje miesto pravdepodobne už bude obsadené, keď sa budem chcieť vrátiť, ale nazdávam sa, že ak u vás budem dva roky, stotisíc dolárov alebo viac mi postačí na prežitie, než si nájdem nové miesto. Možno napíšem knihu!“ uvažoval nahlas.

Angeli sa zachichotala. „Doktor Hamlin, mzdu som vyjadřila mesačnú. Päťdesiatitisíc dolárov *mesačne*.“

Marcusova sánka trochu spadla.

„Ak projekt bude hotový za dva roky, odídete domov s viac než miliónom dolárov na účte. Podľa našej predpovede to ale nebude chcieť menej než päť rokov výskumu, doktor Hamlin, a po skončení výskumu tam pravdepodobne pre vás bude miesto pri uvádzaní výskumu do praxe. Možno ďalšie dva roky. Ťažko povedať, nakoľko práca závisí od dodatočných faktorov...“ odmlčala sa, aby mohla zväziť slová, „... mimo nášho dosahu.“

Marcus sedel ticho po dlhú chvíľu, s hlavou preplnenou otázkami, o ktorých vedel, že budú musieť počkať. „Mám už len jednu otázku,“ začal, vedomý si toho, že bude musieť otázku zostrojiť opatrne, ak si želá dostať odpoveď hneď. „Ak projekt dospeje k svojmu zamýšľanému výsledku, kto bude mať prospech z jeho úspechu?“ Vyslovil tieto slová s veľkou obozretnosťou a naklonil sa na svojej stoličke vpred smerom k nej.

Angeli sa naklonila vpred ako v zrkadle a odpovedala: „Každý.“

Marcusov vážny výraz tváre sa zjemnil a úsmev zradil jeho pery. Prikývol s úplným pochopením. Ponúkol jej ruku, ona ju prijala, a ich ruky sa dvíhali a klesali spoločne s rytmom Marcusovho o život závodiaceho srdca.

Nasledujúceho dňa doniesol kuriér Marcusovi na podpis zmluvy a dohodu o mlčanlivosti. Prečítal ich a porozumel im, ako sa len dalo v ich právnickej neurčitosti. Keď kuriér odišiel s podpísanými papiermi, Marcus strávil nasledujúcich niekoľko dní utrácaním sumy pätnásťtisíc dolárov na dokončenie jeho zväčšujúcej sa zbierky kníh. Minul päť dní vkuse online nakupovaním kníh nachádzajúcich sa v New York City a zariadením ich doprawy do svojho sefju.

Dnes bol ten deň, kedy Marcusa vezmú letecky do Lincolnu, aby začal vo svojej novej práci. Požiadal, aby letel z New York City, a Angeli vyzerala úplne nevzrušená touto zmenou plánu na poslednú chvíľu. Marcus pôvodne zamýšľal udržať svoj knižný trezor v tajnosti, ale v predvečer svojho odchodu z Bostonu pocítil silné nutkanie zasvätiť aj svojho kolegu, ako ďalšiu formu zabezpečenia. Nechcel priznať, že sa bojí obrovsky neznámej budúcnosti, do ktorej práve skákal po hlave.

„Takže prečo knihy, Marcus?“ opýtal sa Richard, prerušujúc dlhé ticho, kým pokračoval v skúmaní sortimentu, ktorý Marcus tak dôkladne usporiadal.

„Je to moja investícia do budúcnosti.“

„Prečo nie vládne dlhopisy, ako to robia všetci ostatní?“

„Ha! Odkážem ťa naspäť do sekcie ekonomiky... tam,“ zdôraznil vystretým ukazovákom, „pod písmenom M nájdeš *von Misesa*.“

„Hej, hej... len som myslel... prečo nie čosi tradičnejšie so svojimi celoživotnými úsporami? Zlato, alebo crypto, alebo niečo.“

„Nuž, v poslednej dobe prebieha úplná zlatá horúčka. Musel si počuť tie chýry – niektorí menej populárni ekonómovia hovoria, že sa blíži finančný koniec sveta. Čítal som, že Bronsteinová sa pokúša dosiahnuť, aby sa zlato stalo zakázané!“

„Zlato? Zakázané!? To je šialené. To nikdy neprejde cez toho tvojho prezidenta,“ odfrkol si Richard.

„Máš pravdu, je to šialené. Ale je to aj *tvoj* prezident, aj keď si ho nevolil.“

Richard ohrnul nos, ako keby sa snažil zahnať pachuť vo svojich ústach.

„Okrem toho, Riči, vedomosti *sú* pre mňa zlato.“

„Ale veď Kongresová knižnica všetky tieto knihy má.“

„A ako dlho potrvá, kým Vredy dospejú a budú riadiť Kongres? Ako dlho ešte, kým nejaký Vred bude v Bielom dome? Ak si doteraz nepochopil, Richard, že neverím vláde pri ochrane našich záujmov, potom ma asi nikdy nepochopíš.“

Richard si povzdychol a pozdvihol dlane na znak podvolenia. „V poriadku, v poriadku, kamarát. Upokoj sa. Ja ti rozumiem. A chápem to. Máš obavy, že sa blíži súdny deň, a robíš svoju trošku na záchranu vedomostí, na ktorých nám tak záleží, všakže?“

Marcus sa usmial. On to pochopil. „Presne tak.“

„Okej, tak prečo som tu *ja*?“

Marcusov úsmev sa rozšíril. Siahol do svojho vrečka a vytiahol von malý elektronický kľúč. Bol totožný tomu, ktorý visel

na šnúrke okolo jeho krku. Spravil pár krokov vpred a podal ho Richardovi. „Pretože chcem, aby si bol správca mojej zbierky.“

„Ja?“

„Isteže, Riči. Si jediný priateľ, ktorého mám. A okrem toho... Možno sa nebudem môcť tak skoro vrátiť. Kto ho vie, čo sa tu môže medzitým stať. Ak... ak sa nemýlim, ak sa veci vymknú z rúk...“ prestal Marcus vážne, „postaraj sa o ňu, môžeš?“

Richard sa usmial a prijal kľúč.

Cez zavreté vstupné dvere počuli tlmené zatrúbenie limuzíny. Marcus vystrčil svoju ruku do vzduchu, potriasol rukávom svojho tvídového kabátu a odhalil svoje zlaté hodinky.

Bolo skoro deväť.

„Dedove hodinky?“

„Hej, prečo?“

„Videl som ťa nosiť ich len na odovzdávanie cien a promócie.“

Marcus sa na Richarda nesmelo pozrel.

„Ty to myslíš vážne. Neplánuješ sa vrátiť, všakže Marcus?“

„Ja sa vrátim, Richard. Akurát nemám potuchy kedy.“

„Si si istý, že nechceš tie hodinky nechať tu? Veď vieš, pre prípad, že Bronsteinová pretlačí to svoje zlaté embargo?“

Marcus sa zasmial. „Ako si vravel, Riči, bude sa najprv musieť dostať cez prezidenta. Hodinky ostanú so mnou. Tak už poď, chlape, môj let čaká. Vodič ťa potom vezme domov do Bostonu,“ povedal počas toho, ako pristúpil a položil svoju ruku cez priateľove plecia. Pritisol si Richarda o trochu bližšie než kedy predtým. Ich priateľstvo bolo odjakživa intelektuálne, ale v tejto chvíli sa Marcus naozaj chcel držať niečoho alebo niekoho. Chcel kotviaci bod v skutočnom svete, kým ho život slepo unášal do nového sveta, ktorý mu bol sľúbený.

Obaja muži vyšli z trezora. Marcus vypol svetlo a zamkol za nimi dvere.